

Juridisch bulletin

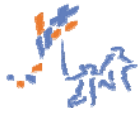

Rechtspraak 2002

Inhoud

1. Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen	4
2. Arbitragehof.....	5
2.1 Arrest van het Arbitragehof van 8 mei 2002, arrest nr. 78/2002 - rolno's. 2102 en 2103 (Fonds voor Beroepsziekten - artikel 20 van het handvest van de sociaal verzekerde - verwijlntrest - prestaties toegekend ter uitvoering van een administratieve respectievelijk rechterlijke beslissing).....	5
2.2 Arrest van het Arbitragehof van 5 juni 2002, arrest nr. 91/2002 - rolno. 2129 (Artikel 62, § 3 KBW - toekenning van kinderbijslag aan personen die een stage doorlopen om in een ambt te kunnen worden benoemd - stage die toegang geeft tot het beroep van architect)	7
2.3 Arrest van het Arbitragehof van 26 juni 2002, arrest nr. 110/2002, A.R. nr. 2220 (Verschillende behandeling van de wees).....	8
3. Hof van Cassatie	10
3.1 Arrest van het Hof van Cassatie van 6 mei 2002, K. 39 tegen V.G.M., rolno. S010119N, <i>onuitg.</i> (Artikelen 17, 18 en 23, eerste lid van het handvest van de sociaal verzekerde - datum van uitwerking van een nieuwe administratieve beslissing wanneer de vorige beslissing is aangetast door een materiële of juridische vergissing)	10
3.2 Arrest van het Hof van Cassatie van 16 december 2002, <i>onuitg.</i> , A.R. nr. S.01.0119.N. (Terugvordering van onverschuldigd betaalde kinderbijslag - Fout van het kinderbijslagfonds - Legaliteitsbeginsel versus vertrouwensbeginsel)	11
4. Arbeidshoven	12
4.1 Arrest van 17 april 2002 van het Arbeidshof te Brussel, R.O. tegen kas nr. 2, AR nr. 42.049, <i>onuitg.</i> (Verhoogde bijslag voor gehandicapten - Bevoegdheid van de arbeidsrechtbank om nieuwe elementen inzake de ongeschiktheid te beoordelen)	12
4.2 Arrest van 24 april 2002 van het Arbeidshof te Luik, Kas nr. 39 tegen P.F.A., A.R. nr. 25.367/96, <i>onuitg.</i> (Verjaring (artikel 120bis KBW) - Niet tijdig stuiten van de verjaring - Nieuwe vordering in graad van beroep).....	13
4.3 Arrest van het Arbeidshof van Antwerpen (vierde kamer) van 12 juni 2002, K. 19 t. H.V., rolno. 2000398, <i>onuitg.</i> (Artikel 42bis KBW - toekenning van sociale toeslag - onderbreking van de uitkeringsgerechtigdheid / vergoedbaarheid)	14
5. Arbeidsrechtbanken.....	15
5.1 Vonnis van de Arbeidsrechtbank te Kortrijk van 8 mei 2002, <i>onuitg.</i> , A.R. nr. 60616 (Artikel 62, § 3 KBW - Student - Arbeidsovereenkomst voor studenten - wettelijke vormvoorschriften)	15
5.2 Vonnis van de Arbeidsrechtbank te Charleroi (tiende kamer) van 12 juni 2002, M.C. tegen K. nr. 41, rolno. 59.883/R, <i>onuitg.</i> (Artikel 42 KBW - groepering - sommendelegatie - hoedanigheid van bijslagtrekkende)	16

5.3	Vonnis van de Arbeidsrechtbank te Luik van 6 september 2002, <i>onuitg.</i> , A.R. nr. 311.167 (Artikel 52, tweede lid KBW - Studies in het buitenland - Ministeriële afwijking - Discretionaire bevoegdheid)	17
5.4	Vonnis van de Arbeidsrechtbank te Oudenaarde van 19 september 2002, <i>onuitg.</i> , A.R. nr. 23.684/III (Artikel 47 KBW - Weigeringsbeslissing tot toekenning van de verhoogde kinderbijslag voor gehandicapte kinderen - Geen gebrek aan motivering)	18
6.	Andere	19

1. Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen

/

2. Arbitragehof

- 2.1 Arrest van het Arbitragehof van 8 mei 2002, arrest nr. 78/2002 - rolno's. 2102 en 2103 (Fonds voor Beroepsziekten - artikel 20 van het handvest van de sociaal verzekerde - verwijlinterst - prestaties toegekend ter uitvoering van een administratieve respectievelijk rechterlijke beslissing)

[\(BS 10 augustus 2002\)](#)

Het Arbeidshof te Luik stelde twee prejudiciële vragen aan het Hof (arresten van 19 december 2000 inzake het FBZ tegen L.V. en G.M.).

Het Hof werd gevraagd te onderzoeken *of artikel 20 van het handvest van de sociaal verzekerde, in die zin geïnterpreteerd dat het voor het recht op verwijlintersten slechts van toepassing is op de sociaal verzekerde rechthebbenden die de toekenning van prestaties verkrijgen krachtens een administratieve beslissing van het Fonds voor de Beroepsziekten, met uitsluiting van diegenen wier prestaties zullen worden uitbetaald ter uitvoering van een uitvoerbare rechterlijke beslissing waarbij de administratieve beslissing teniet wordt gedaan, zodat de verwijlintersten alsdan verschuldigd zijn met toepassing van artikel 1153 BW, de artikelen 10 en 11 GW schendt?*

Het Hof oordeelt als volgt. Het is in het licht van de doelstellingen van de wetgever niet ter zake dienend de sociaal verzekerde rechthebbenden op verschillende wijze te behandelen naargelang de prestaties hun worden toegekend ter uitvoering van een administratieve of van een rechterlijke beslissing.

Aangezien de verwijlintersten strekken tot het herstel van de schade die wegens de vertraging in de uitvoering van een verbintenis wordt geleden, verantwoordt niets dat de sociaal verzekerde die nadeel heeft van een vergissing van het bestuur, verschillend wordt behandeld ten opzichte van diegene die door vertraging bij het bestuur schade lijdt.

Het Hof besluit dat artikel 20 van het Handvest de artikelen 10 en 11 GW **schendt, indien het in die zin wordt geïnterpreteerd dat het niet van toepassing is op de sociaal verzekerde rechthebbenden wier prestaties worden uitbetaald ter uitvoering van een uitvoerbare rechterlijke beslissing waarbij de administratieve weigeringsbeslissing wordt teniet gedaan.**

Artikel 20 van het Handvest schendt de artikelen 10 en 11 GW niet, wanneer het in die zin wordt geïnterpreteerd dat het van toepassing is op de sociaal verzekerde rechthebbenden wier prestaties worden uitbetaald ter uitvoering van een uitvoerbare rechterlijke beslissing waarbij de administratieve weigeringsbeslissing wordt teniet gedaan.

NOOT

In dit geding is het *Fonds voor Beroepsziekten* partij. Het arrest is echter van belang voor de Rijksdienst omdat de RKW (alsook de andere administraties) reeds geruime tijd hetzelfde standpunt als het Fonds voor Beroepsziekten verdedigt. Dat standpunt werd overigens ook bevestigd door de hogere rechtspraak.

De *Rijksdienst* was met name van oordeel dat wanneer de administratie een weigeringsbeslissing neemt die later door een rechterlijke beslissing wordt tenietgedaan, artikel 20 van het Handvest niet kan worden toegepast. Dit artikel viseert volgens de RKW enkel de hypothese van de (laattijdige) toekenningsbeslissing van een socialezekerheidsprestatie en niet van een weigeringsbeslissing. In voorkomend geval kan er geen sprake zijn van de toekenning van intresten van rechtswege conform artikel 20 HSV. Bijgevolg moet er toepassing worden gemaakt van het gemeen recht (art. 1153 B.W.). De intresten zijn dan slechts verschuldigd nadat de schuld opeisbaar is en de schuldenaar werd aangemaand tot betaling.

Deze problematiek is intussen **voorgelegd aan de Werkgroep juridische aangelegenheden, opgericht in de schoot van het College van administrateurs-generaal van de openbare instellingen van sociale zekerheid**. Deze werkgroep waakt over een correcte toepassing van het Handvest. We dienen de beslissing van de werkgroep af te wachten.

- 2.2 Arrest van het Arbitragehof van 5 juni 2002, arrest nr. 91/2002 - rolnr. 2129 (Artikel 62, § 3 KBW - toekenning van kinderbijslag aan personen die een stage doorlopen om in een ambt te kunnen worden benoemd - stage die toegang geeft tot het beroep van architect)

[\(BS 14 augustus 2002\)](#)

De Arbeidsrechtbank te Antwerpen (vonnis dd. 2 februari 2001 inzake T.P. tegen RKW) stelde de volgende prejudiciële vraag:

“Schendt artikel 62, § 3 KBW de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, namelijk doordat artikel 62, § 3 KBW, enkel kinderbijslag tot 25 jaar toekent aan personen die een stage volgen om te worden benoemd in een ambt, terwijl aan personen die een (verplichte en onbezoldigde) stage volgen die toegang geeft tot het uitoefenen van het beroep van architect geen kinderbijslag tot 25 jaar wordt toegekend?”.

Het Hof oordeelt als volgt.

- Het feit dat het in beide gevallen om een **onbezoldigde stage** gaat, is volgens het Hof *geen pertinent criterium* vermits de wetgever het al dan niet bezoldigd zijn van de stage niet in aanmerking neemt.
- De verwijzende rechter ziet een ander punt van vergelijkbaarheid in het feit dat het in beide gevallen zou gaan om een **verplichte stage**. Het Hof analyseert dit standpunt als volgt.

Waar artikel 62, § 3 KBW verwijst naar de voorwaarde dat de jongere een stage doorloopt om te worden benoemd in een ambt, wordt een openbaar ambt bedoeld, zoals bijvoorbeeld het ambt van gerechtsdeurwaarder, van notaris of van meetkundig schatter (MO nr. 435 van 19 november 1984).

De verplichte stage is een noodzakelijke, doch geen voldoende voorwaarde voor de uitoefening van het ambt. Voor de werkelijke beroepsuitoefening is de betrokkene afhankelijk van een benoeming waarbij andere factoren in aanmerking kunnen worden genomen. Tijdens de stage mag de betrokkene het beroep niet zelfstandig uitoefenen.

De verplichte stage om het beroep van architect op zelfstandige wijze te kunnen uitoefenen is opgelegd door de wet van 26 juni 1963 tot instelling van een Orde van architecten. De stage is een noodzakelijke, en tevens voldoende voorwaarde voor de toegang tot het beroep. Wat de uitoefening van het beroep betreft, is er geen onderscheid tussen de personen ingeschreven op het tableau van de Orde en diegenen die zijn ingeschreven op de lijst van de stagiairs. Tijdens de stage vermag de betrokkene het beroep op volwaardige wijze uit te oefenen en eigen cliënteel te verwerven.

Hieruit blijkt dat de **aard van de verplichte stage die door architecten moet worden gevolgd, dermate verschilt van de stage bedoeld in artikel 62, § 3 KBW**, dat het verschil in behandeling dat eruit voortvloeit op het vlak van de toekenning van kinderbijslagen in redelijkheid verantwoord is. Artikel 62, § 3 KBW schendt de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet.

2.3 Arrest van het Arbitragehof van 26 juni 2002, arrest nr. 110/2002, A.R. nr. 2220
(Verschillende behandeling van de wees)

Artikel 56bis, § 1 KBW – Schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet

[\(BS 17 september 2002\)](#)

De Arbeidsrechtbank te Luik (vonnis d.d. 29 juni 2001 - P.D. tegen RKW en HDP) stelde de volgende prejudiciële vraag:

“Schendt artikel 56bis, § 1 KBW de artikelen 10 en 11 van de Grondwet doordat het kind wiens overleden ouder bijslagtrekkende was, dat rechtgevend was op kinderbijslag en wiens overlevende ouder rechthebbende was, na het overlijden, voor zichzelf rechthebbende wordt op kinderbijslag tegen het tarief voor wezen, terwijl het kind wiens overleden ouder bijslagtrekkende was en dat rechtgevend was op kinderbijslag, waarvan de rechthebbende de persoon van het andere geslacht was met wie de overledene een huishouden had gevormd, na het overlijden rechtgevend blijft op bijslag tegen het gewone tarief?”

Het Hof oordeelt als volgt.

Doordat artikel 56bis, § 1 KBW het toekennen van de verhoogde wezenbijslag afhankelijk heeft gemaakt van het feit dat, bij het overlijden van één van zijn ouders, één van hen de erin vastgestelde loopbaanvoorwaarde heeft vervuld, heeft tot gevolg dat geen rekening wordt gehouden met het feit dat, op het ogenblik van het overlijden, een derde persoon de rechthebbende kan zijn van de kinderbijslag die het kind geniet.

De rechthebbende is algemeen genomen de vader of de moeder van het kind. Hoewel de wetgever aldus de diversiteit aan situaties in zekere zin slechts bij benadering heeft gevat, vermocht hij, zonder een klaarblijkelijke beoordelingsfout te begaan, vermoeden dat, in het kader van de KBW, dit in het algemeen het geval is.

Rekening houdend met die elementen - en in het bijzonder met het verband tussen de wezentoelage en het overlijden van de vader of de moeder, enerzijds, en hun hoedanigheid van gebruikelijke rechthebbenden van kinderbijslag anderzijds - , is het pertinent dat artikel 56bis, § 1 KBW het genot van het verhoogde wezengeld heeft beperkt tot het geval waarin, op het ogenblik van het overlijden, één van beide ouders rechthebbende was.

In deze zaak wordt het Hof gevraagd de gezinssituatie van een kind dat samenleeft met zijn ouders, te vergelijken met die van een kind dat samenleeft met zijn moeder en een persoon van het andere geslacht waarmee zij een huishouden vormt, vergelijking die verschilt van die welke het Hof heeft onderzocht in zijn arrest nr. 99/2001 (Zie Bull. 2002, nr. 1).

Doordat de betwiste bepaling het kind het genot van de kinderbijslag tegen het verhoogde tarief voor wezen ontzegt na het overlijden van zijn moeder in dat tweede geval, heeft zij onevenredige gevolgen voor dat kind, aan wie het genot van kinderbijslag tegen het verhoogde tarief voor wezen wordt ontzegd vanwege de wijze waarop zijn ouders samenleven, terwijl de gevolgen van het overlijden in beide situaties voor het kind dezelfde zijn.

Om die redenen besluit het Hof dat artikel 56bis, § 1 KBW, de artikelen 10 en 11 GW schendt.

3. Hof van Cassatie

- 3.1 Arrest van het Hof van Cassatie van 6 mei 2002, K. 39 tegen V.G.M., rolnr. S010119N, *onuitg.* (Artikelen 17, 18 en 23, eerste lid van het handvest van de sociaal verzekerde - datum van uitwerking van een nieuwe administratieve beslissing wanneer de vorige beslissing is aangetast door een materiële of juridische vergissing)

Het cassatieberoep is gericht tegen een arrest van 19 april 2001 van het Arbeidshof te Brussel. Het Hof van Cassatie bevestigt het arrest van het Arbeidshof. Het Hof spreekt zich uit over de datum van uitwerking van een nieuwe beslissing wanneer de vorige beslissing is aangetast door een materiële of juridische vergissing. Het Hof besluit als volgt.

Wanneer wordt vastgesteld dat een administratieve beslissing is aangetast door een juridische of materiële vergissing, neemt de socialezekerheidsinstelling op eigen initiatief een nieuwe beslissing. Deze beslissing heeft *uitwerking op de datum waarop de verbeterde beslissing had moeten ingaan*, onverminderd de wettelijke en reglementaire bepalingen inzake verjaring. (artikel 17, eerste lid HSV)

In *afwijking* hiervan bepaalt het tweede lid van artikel 17 HSV dat de nieuwe beslissing, indien de vergissing aan de instelling van sociale zekerheid te wijten is, *uitwerking heeft op de eerste dag van de maand na de kennisgeving ervan*, als het recht op de prestaties kleiner is dan het aanvankelijk toegekende recht.

Deze afwijking geldt evenwel “**onverminderd de toepassing van artikel 18 HSV**”. Artikel 18 HSV bepaalt dat de instelling van sociale zekerheid haar beslissing kan intrekken en een nieuwe beslissing kan nemen binnen de termijn voor het instellen van een voorziening bij het bevoegd rechtscollege of, indien de voorziening al is ingesteld, tot aan de sluiting van de debatten, wanneer wordt vastgesteld dat de administratieve beslissing is aangetast door een onregelmatigheid of een materiële vergissing.

Het Hof besluit dat **artikel 18 HSV bepaalt binnen welke termijn de instelling van sociale zekerheid haar beslissing kan intrekken. Het artikel bepaalt echter geen termijn vanaf wanneer de nieuwe administratieve beslissing uitwerking heeft en doet dienvolgens geen afbreuk aan de bepaling van artikel 17, tweede lid HSV.**

NOOT

Dit arrest werd **voorgelegd aan de Werkgroep juridische aangelegenheden, opgericht in de schoot van het College van administrateurs-generaal van de openbare instellingen van sociale zekerheid.** Deze werkgroep zal de problematiek bespreken en nagaan of een aanpassing van het Handvest zich opdringt.

3.2 Arrest van het Hof van Cassatie van 16 december 2002, *onuitg.*, A.R. nr. S.01.0119.N.
(Terugvordering van onverschuldigd betaalde kinderbijslag - Fout van het kinderbijslagfonds -
Legaliteitsbeginsel versus vertrouwensbeginsel)

In deze zaak had een geneesheer van het Departement geoordeeld dat R.M. sinds 1 maart 1994 niet meer het vereiste ongeschiktheidspercentage bezat. Ingevolge een vergissing van het kinderbijslagfonds werd aan de betrokkenen meegedeeld dat het kind wél 66% ongeschikt bevonden was en dat er dus recht bestond op de verhoogde kinderbijslag voor gehandicapte kinderen (artikel 47 KBW).

Het fonds komt er na een poos achter dat de wettelijk gestelde voorwaarden voor de toekenning van de verhoogde bijslag voor kinderen met een handicap niet vervuld zijn en neemt op 19 november 1996 een beslissing waarbij de onverschuldigd betaalde bedragen aan verhoogde kinderbijslag worden teruggevorderd.

Het Arbeidshof is van oordeel dat in deze zaak de toepassing van de wet (het legaliteitsbeginsel), moet wijken voor het vertrouwensbeginsel en het beginsel van de rechtszekerheid en dat er dus niet kan worden teruggevorderd.

Het Hof van Cassatie is evenwel van mening dat de algemene beginselen van behoorlijk bestuur (recht op rechtszekerheid en het vertrouwensbeginsel) niet kunnen worden ingeroepen indien die leiden tot een beleid dat tegen wettelijke bepalingen ingaat. Cassatie vernietigt aldus het arrest van het Arbeidshof doordat het de aangewezen wetsbepalingen schendt en het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur miskent.

Binnen de (beperkte) contouren van dit arrest, kan op grond van het legaliteitsbeginsel, een onverschuldigde betaling ingevolge een fout van de administratie dus wél teruggevorderd worden.

In het kader van deze problematiek zij verwezen naar het arrest van het Hof van Cassatie van 6 mei 2002 (Zie Bull. 2003, nr. 1) waarbij werd geoordeeld dat een onverschuldigde betaling ingevolge een fout van de instelling op grond van artikel 17 HSN niet meer kan worden teruggevorderd.

4. Arbeidshoven

- 4.1 Arrest van 17 april 2002 van het Arbeidshof te Brussel, R.O. tegen kas nr. 2, AR nr. 42.049, *onuitg.* (Verhoogde bijslag voor gehandicapten - Bevoegdheid van de arbeidsrechtbank om nieuwe elementen inzake de ongeschiktheid te beoordelen)

De *relevante feiten* zijn als volgt. Op basis van een verslag van een deskundige werd besloten dat de dochter van de eiser op 1 januari 1994 geen ongeschiktheid van minstens 66 % vertoonde. Op 16 januari 2000 diende eiser bij kas nr. 2 een nieuwe aanvraag in om verhoogde kinderbijslag voor gehandicapten, vermits er volgens haar nieuwe elementen voorhanden waren inzake de ongeschiktheid. De betrokkene maakte tevens een vordering aanhangig bij de rechtbank teneinde de ongeschiktheid vanaf 1 januari 1994 te laten vaststellen.

De *Arbeidsrechtbank* oordeelde dat zij geen kennis kon nemen van de nieuwe elementen omdat volgens het Hof van Cassatie, de arbeidsrechtbank de gegrondheid van de ministeriële beslissing onderzoekt rekening houdende met de elementen op basis waarvan de minister oordeelde of had moeten oordelen.

Het *Hof* oordeelde als volgt. De rechtbank moet rekening houden met de nieuwe elementen die tot stand gekomen zijn tijdens de procedure teneinde het recht op verhoogde kinderbijslag te beoordelen, en dit vanaf 1 januari 1994 tot de dag van de uitspraak. Het Hof van Cassatie heeft overigens reeds in die zin geoordeeld met betrekking tot andere takken van de sociale zekerheid.

Wanneer op grond van artikel 580 Ger. W. een geschil wordt voorgelegd inzake de rechten die voortvloeien uit de socialezekerheidsreglementering, **bepikt het geschil zich niet tot een onderzoek van de ongeschiktheid op de datum van de (negatieve) administratieve beslissing. Daarenboven moet de ongeschiktheid vanaf de datum van de administratieve beslissing worden onderzocht.** Het Hof dient de saisine uit te putten, vooral omdat het kinderbijslagfonds sinds twee jaar nagelaten heeft gevolg te geven aan de nieuwe aanvraag, in afwachting van de beslissing van het Hof.

- 4.2 Arrest van 24 april 2002 van het Arbeidshof te Luik, Kas nr. 39 tegen P.F.A., A.R. nr. 25.367/96, *onuitg.* (Verjaring (artikel 120bis KBW) - Niet tijdig stuiten van de verjaring - Nieuwe vordering in graad van beroep)

Bij administratieve beslissing van 22 mei 1995 vraagt het kinderbijslagfonds aan de vader van het kind, om een bepaalde onverschuldigde som met betrekking tot de periode van 1 mei 1993 tot 31 maart 1995 terug te storten. Er werd namelijk een te hoge rang betaald. De vader betwist de beslissing en stapt naar de Arbeidsrechtbank die de vader in het gelijk stelt.

Hierop stelt de kas beroep in bij het Arbeidshof. Het Hof beslist echter dat de vordering van het fonds verjaard is. **De kas heeft met name pas een uitvoerbare titel gevorderd die haar moest toelaten de onverschuldigde sommen terug te vorderen in haar conclusies van 7 januari 2002. In de tussentijd heeft zij echter nagelaten de verjaring te stuiten.**

Daarnaast verklaart het Hof tevens de tegenvordering van de geïntimeerde, de vader, onontvankelijk. Deze vordering strekte ertoe de sommen die de kas reeds ambtshalve had ingehouden, terug te vorderen. **Het Hof wijst de vordering af omdat de eis pas voor het eerst in tweede aanleg werd geformuleerd.** Hoewel een vordering kan gewijzigd of uitgebreid worden in graad van beroep (artikel 807 Ger. W.), dient zij reeds voor de eerste rechter te zijn aan bod gekomen.

- 4.3 Arrest van het Arbeidshof van Antwerpen (vierde kamer) van 12 juni 2002, K. 19 t. H.V., rolnr. 2000398, *onuitg.* (Artikel 42bis KBW - toekenning van sociale toeslag - onderbreking van de uitkeringsgerechtigdheid / vergoedbaarheid)

De geïntimeerde is een deeltijds werkloze die genoot van een toeslag bij de kinderbijslag vanaf de zevende maand werkloosheid als rechthebbende met personen ten laste (artikel 42bis KBW). Tijdens twee bepaalde maanden echter, volgde zij wel de stempelcontrole, maar liet zij haar controlekaart niet geldig valideren.

Het Hof oordeelt dat de betrokkene tijdens deze twee maanden niet vergoedbaar was, maar verder dient beschouwd te worden als uitkeringsgerechtigde werkloze. De toekenning van de sociale toeslag van artikel 42bis KBW wordt enkel stopgezet indien er een werkelijke onderbreking is van meer dan 14 dagen van de *uitkeringsgerechtigdheid* (art. 1 KB van 19 maart 1996 tot uitvoering van art. 42bis KBW). Een **loutere onderbreking van de vergoedbaarheid inzake werkloosheidsuitkeringen volstaat niet om het recht op de toeslag te verliezen.**

Inmiddels werd het voornoemde KB van 19 maart 1996 **opgeheven door het KB van 1 maart 2000 tot uitvoering van artikel 42bis KBW**, dat wel de vergoedbaarheid als norm stelt.

5. Arbeidsrechtbanken

5.1 Vonnis van de Arbeidsrechtbank te Kortrijk van 8 mei 2002, *onuitg.*, A.R. nr. 60616 (Artikel 62, § 3 KBW - Student - Arbeidsovereenkomst voor studenten - wettelijke vormvoorschriften)

Overeenkomstig artikel 62, § 3 KBW wordt kinderbijslag verleend tot 25 jaar ten behoeve van het kind dat onderwijs volgt.

Deze bepaling wordt uitgevoerd door het koninklijk besluit van 30 december 1975 tot vaststelling van de voorwaarden waaronder kinderbijslag wordt verleend ten behoeve van het kind dat onderwijs volgt.

Zo vermeldt artikel 12 van het voormelde koninklijk besluit dat de arbeidsprestaties uitgeoefend in het kader van een studentenovereenkomst geen beletsel vormen voor de kinderbijslag.

In deze zaak sloot een studente een arbeidsovereenkomst voor bedienden met haar werkgever. Het bevoegde kinderbijslagfonds was van oordeel dat er dus geen studentenovereenkomst was en dat artikel 12 van het koninklijk besluit van 30 december 1975 bijgevolg niet van toepassing was.

De Arbeidsrechtbank is evenwel van oordeel dat aangezien de betrokkene studente was toen ze een arbeidsovereenkomst sloot, de arbeidsovereenkomst wél moet beschouwd worden als een arbeidsovereenkomst voor studenten. Eigenlijk is de arbeidsovereenkomst voor tewerkstelling van studenten geen afzonderlijke soort van arbeidsovereenkomst. Naargelang het geval betreft het een arbeidsovereenkomst voor werklieden, bedienden, handelsvertegenwoordigers of dienstboden. Het volstaat dus niet voor de werkgever om de arbeidsovereenkomst als bediendenovereenkomst te benoemen om uit te sluiten dat er sprake is van een arbeidsovereenkomst voor studenten.

Met andere woorden elke arbeidsovereenkomst met een student is een studentenovereenkomst en maakt dat er toepassing dient te worden gemaakt van artikel 12 van het koninklijk besluit van 30 december 1975.

5.2 Vonnis van de Arbeidsrechtbank te Charleroi (tiende kamer) van 12 juni 2002, M.C. tegen K. nr. 41, rolnr. 59.883/R, *onuitg.* (Artikel 42 KBW - groepering - sommendelegatie - hoedanigheid van bijslagtrekkende)

Een vrouw woont samen met haar twee kinderen. Ze vormt een feitelijk gezin met een man wiens zoon tevens in het gezin woont. Vermits de man bijslagtrekkende is voor zijn zoon, had het kinderbijslagfonds conform artikel 42 KBW een tweede en een derde rang toegekend ten voordele van de kinderen van de vrouw.

Vervolgens stelde het kinderbijslagfonds echter vast dat het supplement in rang niet kon worden toegekend aan de moeder van de beide kinderen aangezien de moeder van de zoon de **hoedanigheid van bijslagtrekkende had behouden**. De kinderbijslag werd enkel aan de man betaald op basis van een vonnis tot instelling van een **sommendelegatie**. De rechtbank kan dan ook besluiten dat de beslissing van de kas tot terugvordering van de onverschuldigd betaalde bedragen terecht is.

5.3 Vonnis van de Arbeidsrechtbank te Luik van 6 september 2002, *onuitg.*, A.R. nr. 311.167 (Artikel 52, tweede lid KBW - Studies in het buitenland - Ministeriële afwijking - Discretionaire bevoegdheid)

Kinderbijslag is in beginsel slechts verschuldigd ten aanzien van kinderen die in België worden opgevoed. Artikel 52, eerste lid KBW bepaalt dat de kinderbijslag niet verschuldigd is voor kinderen die in het buitenland worden opgevoed of studeren in het buitenland. Evenwel kan de Minister van Sociale Zaken in behartigenswaardige gevallen een vrijstelling verlenen van deze voorwaarde (artikel 52, tweede lid).

Met andere woorden ouders van kinderen die in het buitenland studeren kunnen enkel nog aanspraak maken op kinderbijslag wanneer hiervoor een ministeriële afwijking is verkregen.

Wat deze ministeriële afwijking betreft oordeelde de Arbeidsrechtbank van Luik dat artikel 52, tweede lid KBW aan de Minister van Sociale Zaken een onaanvechtbaar appreciatierecht geeft op in behartigenswaardige gevallen kinderbijslag toe te kennen ten bate van kinderen die buiten het Rijk worden opgevoed. Deze mogelijkheid tot afwijking behoort tot de discretionaire bevoegdheid van de Minister en kan bijgevolg niet onderworpen worden aan de controlebevoegdheid van de rechterlijke macht.

5.4 **Vonnis van de Arbeidsrechtbank te Oudenaarde van 19 september 2002, *onuitg.*, A.R. nr. 23.684/III (Artikel 47 KBW - Weigeringsbeslissing tot toekenning van de verhoogde kinderbijslag voor gehandicapte kinderen - Geen gebrek aan motivering)**

In het bestaande systeem van de verhoogde kinderbijslag voor gehandicapte kinderen wordt de beslissing betreffende de vaststelling van het ongeschiktheidspercentage van het kind in kwestie genomen door de bevoegde dienst van de FOD Sociale Zekerheid. De FOD attesteert dit ongeschiktheidspercentage aan de Rijksdienst of het bevoegde kinderbijslagfonds. Op grond van dit attest neemt het fonds de beslissing om het bedoelde supplement toe te kennen of te weigeren.

Aan de betrokkenen wordt geen enkele informatie gegeven omtrent het resultaat van het medisch onderzoek omdat de bestaande reglementering inzake het medisch geheim en de bescherming van de (medische) persoonsgegevens een omstandige motivering van de medische beslissing die aan de basis ligt van de beslissing van het kinderbijslagfonds niet (zonder meer) toelaat.

Het op deze attesten vermelde ongeschiktheidspercentage is het enige gegeven waarvan het Toezichtscomité van de Kruispuntbank toelaat dat het zonder tussenkomst van een arts aan de betrokkene wordt meegedeeld.

Volgens de Arbeidsrechtbank van Oudenaarde voldoet de beslissing van het kinderbijslagfonds wél aan de vereisten van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, nu niet alleen de juridische grondslag wordt weergegeven, maar ook de noodzakelijke feitelijke gegevens met opgave van de reden waarom geen verhoogde kinderbijslag wordt toegekend. De motivering is afdoende wanneer deze haar doel bereikt en de bestuurde begrijpt op basis van welke (feitelijke en juridische) elementen de beslissing is genomen, hetgeen in deze zaak volgens de rechter het geval was.

6. Andere

/